EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 5.11.2020
COM(2020) 963 final

# KOMISSION KERTOMUS EUROOPAN PARLAMENTILLE JA NEUVOSTOLLE

## kulutusluottosopimuksista annetun direktiivin 2008/48/EY täytäntöönpanosta

{SEC(2020) 371 final} - {SWD(2020) 254 final} - {SWD(2020) 255 final}

**Direktiivi 2008/48/EY – Kertomus lainsäätäjille (kulutusluottodirektiivin 27 artiklan 2 kohdan mukaisesti)**

## 1. Johdanto

Kulutusluottosopimuksista annetulla direktiivillä 2008/48/EY[1] (kulutusluottodirektiivi, jäljempänä 'direktiivi'), yhdenmukaistetaan kulutusluottosopimuksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten tiettyjä näkökohtia. Sillä on kaksi päätavoitetta:

(i) parantaa kuluttajansuojaa ja siten lisätä kuluttajien luottamusta, ja
(ii) edistää rajojen yli tarjottavia kulutusluottoja koskevien toimivien sisämarkkinoiden syntymistä varmistamalla tasapuoliset toimintaedellytykset kulutusluottojen tarjoajille kaikissa jäsenvaltioissa.

Direktiivillä ei pyritä kannustamaan kuluttajia ottamaan enemmän luottoa, vaan antamaan heille kaikki tarvittavat tiedot tarjousten harkitsemiseksi ja vertailemiseksi ennen luoton ottamista sekä antamaan heille oikeuksia siltä varalta, että he muuttavat mieltään. Se kattaa 200–75 000 euron kulutusluotot, kuten henkilökohtaiseen kulutukseen myönnetyt lainat, tilinylitysmahdollisuutena myönnetyt luotot ja luottokortit, sekä yli 75 000 euron vakuudettomat lainat, joiden tarkoituksena on asuinkiinteistöjen kunnostaminen. Direktiiviä ei sovelleta tietyntyyppisiin kulutusluottoihin (esimerkiksi tiettyihin korottomiin luottoihin ja tiettyihin leasingsopimuksiin).

Direktiivi tuli voimaan kesäkuussa 2008, ja jäsenvaltioiden oli saatettava se osaksi kansallista lainsäädäntöään viimeistään 11. kesäkuuta 2010. Tällä hetkellä jäsenvaltioita vastaan ei ole vireillä rikkomusmenettelyjä sen vuoksi, että direktiiviä ei olisi saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä[2].

Direktiivi käynnisti huomattavia uudistuksia kulutusluottoympäristössä useimmissa jäsenvaltioissa. Jäsenvaltioiden oli joko kehitettävä täysin uusi luottomarkkinoihin sovellettava lainsäädäntökehys tai muutettava voimassa olevaa lainsäädäntöään. Koska direktiivillä vahvistettiin yhdenmukaistetut säännökset, jäsenvaltiot eivät voineet kansallisessa lainsäädännössään pitää voimassa tai ottaa käyttöön direktiivissä annetuista säännöksistä poikkeavia säännöksiä. Jäsenvaltioille annettiin kuitenkin harkinnanvaraista joustovaraa hyödyntää erityisiä sääntelymahdollisuuksia yhdeksässä valinnaisessa säännöksessä[3]. Lisäksi direktiivin joissakin säännöksissä asetetaan selkeät tavoitteet mutta ei täsmennetä selkeästi saavutettavaa tulosta. Tämä antoi jäsenvaltioille jonkin verran lisää harkintavaltaa direktiivin täytäntöönpanossa.

[1] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/48/EY, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008, kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta (EUVL L 133, 22.5.2008, s. 66–92).

[2] Kun määräaika direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä oli umpeutunut, komissio käynnisti rikkomusmenettelyt 20 jäsenvaltiota kohtaan. Jäsenvaltiot olivat kuitenkin lopulta hyväksyneet ja ilmoittaneet toimenpiteensä direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä, joten kaikki asiat päätettiin pian sen jälkeen.

[3] Määritetty direktiivin 27 artiklan 2 kohdassa ja niitä käsitellään jäljempänä 3 jaksossa.

Direktiivin 27 artiklan 2 kohdassa edellytetään, että komissio seuraa, miten jäsenvaltioiden valitsemat sääntelymahdollisuudet vaikuttavat sisämarkkinoihin ja kuluttajiin.[4] Lisäksi komissio korosti vuoden 2017 kuluttajille tarkoitettuja rahoituspalveluja koskevassa toimintasuunnitelmassa[5] i) syvempien ja turvallisempien kulutusluottojen sisämarkkinoiden[6] sekä ii) parempien luottokelpoisuuden arviointien[7] merkitystä. Komission REFIT-foorumin lausunnossa suositeltiin vuonna 2019, että mainonnassa ilmoitettavia vakiotietoja koskevien vaatimusten merkityksellisyyttä, tuloksellisuutta ja tehokkuutta olisi arvioitava.

Edellä esitetyn perusteella komissio päätti tehdä direktiivistä täydellisen arvioinnin sen tuloksellisuuden, tehokkuuden, johdonmukaisuuden, merkityksellisyyden ja EU:n tasolla saatavan lisäarvon arvioimiseksi[8]. Arviointi toteutettiin paremman sääntelyn periaatteiden mukaisesti, ja siihen sisältyi tammi-huhtikuussa 2019 toteutettu avoin julkinen kuuleminen sekä muita sidosryhmien kuulemistoimia.

Tässä kertomuksessa esitetään arvioinnin keskeiset tulokset ja direktiivin soveltamisesta kymmenen viime vuoden aikana saadut kokemukset, mukaan lukien direktiivin 27 artiklan 2 kohdassa edellytetyt seikat[9]. Siinä hyödynnetään komission yksiköiden laatiman ja samanaikaisesti tämän kertomuksen kanssa julkaistavan kattavan arviointiasiakirjan[10] tuloksia.

## 2. Arvioinnin keskeiset tulokset

### 2.1 Kokonaistulos

Arvioinnissa tehty yleinen havainto on, että direktiivi on ollut **osittain tuloksellinen** kuluttajansuojan korkean tason varmistamisessa ja luottojen sisämarkkinoiden kehittämisessä ja että sen **tavoitteet ovat edelleen merkityksellisiä** sääntely-ympäristössä, jossa EU:n alueella on huomattavaa hajanaisuutta.

*Tuloksellisuus*

[4] Direktiivin 27 artiklan 2 kohdassa edellytetään lisäksi, että komissio tarkastelee säännöllisesti uudelleen lainsäädännössä ja vastaavissa liitteissä vahvistettuja kynnysarvoja ja prosenttiosuuksia. Lisätietoja on jäljempänä 4 jaksossa.

[5] Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan keskuspankille, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle – Kuluttajille tarkoitettuja rahoituspalveluja koskeva toimintasuunnitelma: Parempia tuotteita, enemmän valinnanvaraa (COM(2017) 139 final).

[6] Toimi 7 – Syvemmät kulutusluottojen sisämarkkinat: Komissio tutkii, millä keinoilla voidaan helpottaa rajat ylittävää lainansaantia ja varmistaa samalla korkeatasoinen kuluttajansuoja. Samassa yhteydessä se pohtii myös, miten voidaan puuttua tehokkaammin luottotoimintaan liittyvään kuluttajien ylivelkaantumiseen.

[7] Toimi 9 – Paremmat luottokelpoisuuden arvioinnit: Komission tavoitteena on ottaa käyttöön luottokelpoisuuden arviointia koskevat yhteiset standardit ja periaatteet, jotka helpottavat luoton antamista kuluttajille, sekä määrittää, mitkä vähimmäistiedot on vaihdettava luottorekisterien välillä rajat ylittävissä luottokelpoisuuden arvioinneissa.

[8] Lisätietoja: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/1844-Evaluation-of-the-Consumer-Credit-Directive

[9] Direktiivin 27 artiklan 2 kohdassa säädetään, että komissio seuraa direktiivin 2 artiklan 5 ja 6 kohdassa, 4 artiklan 1 kohdassa, 4 artiklan 2 kohdan c alakohdassa, 6 artiklan 2 kohdassa, 10 artiklan 1 kohdassa, 10 artiklan 2 kohdan g alakohdassa, 14 artiklan 2 kohdassa ja 16 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen sääntelymahdollisuuksien vaikutusta.

[10] SWD(2020) 254.

Sekä kuluttajansuojan korkea taso että hyvin toimivien sisämarkkinoiden luominen on saavutettu osittain. Direktiivin tuloksellisimmat säännökset koskevat peruuttamisoikeutta ja ennenaikaista takaisinmaksua sekä todellista vuosikorkoa. Toisaalta luottokelpoisuusarviointeja ja luottotietokantoja koskevat säännökset eivät ole olleet täysin tuloksellisia. Syyt siihen, miksi direktiivi on ollut vain osittain tuloksellinen, johtuvat sekä itse direktiivistä (esimerkiksi tiettyjen artiklojen epätarkka sanamuoto) että ulkoisista tekijöistä, kuten käytännön soveltamisesta ja täytäntöönpanosta jäsenvaltioissa[11], ja myös direktiivin soveltamisalaan kuulumattomista kulutusluottomarkkinoiden näkökohdista.

*Tehokkuus*

Direktiivin voimaantulo on aiheuttanut useita alku- ja jatkuvia kustannuksia (esimerkiksi yksityisten yritysten henkilöstökoulutus- ja perustamiskustannukset sekä seurantaan, säännösten noudattamiseen ja täytäntöönpanoon liittyvät viranomaisten kustannukset). Tärkein havainto on kuitenkin se, että direktiivin tärkein hyöty eli kuluttajille aiheutuvien haittojen väheneminen ylittää kustannukset.

*Johdonmukaisuus*

Direktiivi on yleisesti ottaen johdonmukainen muun EU:n tason kuluttajapolitiikan ja -lainsäädännön kanssa ja täydentää niitä. Vaikka muun asiaankuuluvan EU:n tason lainsäädännön kanssa ei ole merkittäviä epäjohdonmukaisuuksia, direktiivin yhdenmukaistaminen edelleen tai synergia tällaisen lainsäädännön kanssa voisivat parantaa oikeudellista selkeyttä kuluttajien ja luotonantajien kannalta. Yksi tällainen asia liittyy luottokelpoisuuden arviointiin ja mahdolliseen tarpeeseen parantaa direktiivin yhdenmukaisuutta kiinnitysluottodirektiivin ja yleisen tietosuoja-asetuksen kanssa.

*Merkityksellisyys*

Direktiivin kaksi päätavoitetta, eli kuluttajansuojan korkeampi taso ja rajat ylittävien markkinoiden syntyminen, ovat edelleen merkityksellisiä. Jotta direktiivi säilyisi merkityksellisenä lyhyellä ja keskipitkällä aikavälillä, sen olisi kuitenkin ehkä katettava digitalisaation mukanaan tuomat uudet kulutustottumukset ja markkinoiden kehityssuuntaukset. Tämä ei edellytä itse tavoitteiden muuttamista, mutta mahdollisesti direktiivin joidenkin säännösten mukauttamista.

*EU:n tason lisäarvo*

Direktiivin tuottama lisäarvo on korkeatasoisen kuluttajansuojan luominen koko EU:ssa ja EU:n sääntelykehyksen hajanaisuuden vähentäminen tiettyjen yhdenmukaistamisartiklojen avulla (jotka koskevat esimerkiksi standardoituja tietomuotoja). Näin sillä parannetaan kuluttajansuojaa ja vähennetään rajatylittävien luottojen tarjonnan esteitä.

## 2.2 Direktiiviin vaikuttava luottomarkkinoiden keskeinen kehitys

[11] Tätä käsitellään jäljempänä 2.4 jaksossa.

Direktiivin tuloksellisuuteen, tehokkuuteen, johdonmukaisuuteen, merkityksellisyyteen ja lisäarvoon ovat kymmenen viime vuoden aikana vaikuttaneet useat luottomarkkinoiden kehityssuuntaukset:

*Digitalisaatio*

Digitalisaatio on muuttanut perusteellisesti kuluttajien päätöksentekoprosessia ja yleisiä tottumuksia. Tämä vaikuttaa myös luotonantosektoriin, joka digitalisoituu yhä enemmän, kun yhä useammat kulutusluottosopimukset neuvotellaan ja/tai tehdään verkossa. Digitalisaation lisääntymissuuntauksen odotetaan jatkuvan.[12]

Digitalisaatio on myös tuonut mukanaan uusia markkinatoimijoita, jotka tarjoavat luottosopimuksia eri muodoissa, kuten luottoja erilaisilta luottoalustoilta tai vertaislainoja. Tämä on herättänyt keskustelun siitä, olisiko uusien markkinatoimijoiden kuuluttava direktiivin soveltamisalaan ja onko direktiivin nykyinen luotonantajan määritelmä riittävä. Digitalisaatio on asettanut kyseenalaiseksi myös nykyisten ennen sopimuksen tekoa annettavia tietoja koskevien artikloiden soveltuvuuden paperittomaan toimintaympäristöön, jossa käytetään digitaalisia välineitä, kuten matkapuhelimia ja tabletteja.

*Uudet tuotteet*

Kulutusluottomarkkinoille on tullut innovaatioiden tai yritysrahoitusalalta mukautuksen kautta syntyneitä uusia tuotteita, kuten lyhytaikaiset korkeakorkoiset luotot, uusiutuvat luotot tai vertaislainat.

Jotkin näistä uusista tuotteista eivät tällä hetkellä kuulu direktiivin soveltamisalaan. Osa niistä kuitenkin aiheuttaa kuluttajille erityisiä riskejä, sillä niihin liittyvät maksut voivat olla alusta alkaen erittäin korkeita tai ne voivat kasvaa ajan mittaan nopeasti, jolloin kuluttaja saattaa joutua velkakierteeseen.

*Kuluttajien mieltymykset*

Kymmenen viime vuoden aikana kuluttajien luoton ottamista koskeva päätöksentekoprosessi on muuttunut paitsi digitalisaation myös kulutustottumusten muuttumisen vuoksi. Vuonna 2019 toteutettu julkinen kuuleminen[13] osoitti, että kuluttajat pitävät luoton saamisen sujuvuutta ja nopeutta tärkeämpänä kuin luotonantajan sijaintia tai henkilöllisyyttä.

### 2.3 Osa-alueet, joilla direktiivillä on ollut erityisen myönteisiä vaikutuksia

Edellä mainituista haasteista huolimatta arviointi on osoittanut, että direktiivi on parantanut kuluttajansuojaa ja sisämarkkinoiden yhdentymistä useilla osa-alueilla:

*Peruuttamisoikeus ja ennenaikainen takaisinmaksu*

[12] Erään tutkimuksen mukaan vuoden 2016 toisen neljänneksen ja vuoden 2018 toisen neljänneksen välisenä aikana FinTech-luottojen määrä kasvoi noin kolminkertaiseksi, kun taas toisen tutkimuksen mukaan FinTech-markkinoiden odotetaan kasvavan vuoteen 2022 mennessä 13,3 prosenttia 682 miljardin euron kauppa-arvosta vuonna 2018.

[13] https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/1844-Evaluation-of-the-Consumer-Credit-Directive

Kuluttajalla on 14 kalenteripäivää aikaa peruuttaa luottosopimus esittämättä perusteluja. Lisäksi varhaista takaisinmaksua koskeva lauseke oikeuttaa kuluttajan maksamaan luottosopimuksen mukaisen velan takaisin kokonaan tai osittain milloin tahansa.

Kuluttajat, kuluttajajärjestöt, jäsenvaltioiden virkamiehet ja luotonantajat ovat yksimielisiä siitä, että peruuttamisoikeus ja oikeus ennenaikaiseen takaisinmaksuun ovat tuloksellisia ja toimivat yleisesti ottaen hyvin.[14] Niiden katsotaan tarjoavan kuluttajille korkeatasoista suojelua ja myös luotonantajat noudattavat niitä hyvin.[15]

*Todellinen vuosikorko*

Todellinen vuosikorko tarkoittaa kuluttajalle aiheutuvia luoton kokonaiskustannuksia ilmaistuna vuosikorkona luoton kokonaismäärälle. Vaikka todellista vuosikorkoa koskeva säännös oli jo olemassa kulutusluottoja koskevassa aiemmassa lainsäädännössä, direktiivissä vuosikoron laskeminen yhdenmukaistettiin täysin säätämällä yhtenäisestä kaavasta sen laskemiseksi kaikissa jäsenvaltioissa. Näin ollen direktiivissä säädetään yhteisestä ja vertailukelpoisesta välineestä, jonka vaikuttavuus on suuri ja joka tuottaa paljon lisäarvoa kuluttajille.[16]

*Ennen sopimuksen tekoa annettavat tiedot: ”Vakiomuotoiset eurooppalaiset kulutusluottotiedot” -lomake*

Direktiivissä luotonantaja velvoitetaan antamaan kuluttajalle eri tarjousten vertailemiseen tarvittavat tiedot hyvissä ajoin ennen kuin luottosopimus tai tarjous sitoo kuluttajaa, jotta tämä voi tehdä perustellun päätöksen luottosopimuksen tekemisestä. Tällaiset tiedot annetaan ”Vakiomuotoiset eurooppalaiset kulutusluottotiedot” -lomakkeella, joka sisältää keskeiset tiedot, kuten luottotyypin, todellisen vuosikoron, suoritettavien maksujen lukumäärän ja maksuvälit sekä velan kokonaismäärän.

Sidosryhmät myöntävät yleisesti ottaen, että ”Vakiomuotoiset eurooppalaiset kulutusluottotiedot” -lomakkeella on ollut myönteinen vaikutus kuluttajansuojaan, koska sillä annetaan kuluttajille tietoja helposti ymmärrettävässä ja hyvin jäsennellyssä muodossa[17]. Lisäksi luotonantajat noudattavat ennen sopimuksen tekoa annettavia tietoja koskevaa säännöstä yleisesti ottaen hyvin.

## 2.4 Direktiivin puutteet

[14] Kaiken kaikkiaan kuluttajat ovat hyvin perillä molemmista oikeuksista: kuluttajista 72 prosenttia on tietoisia peruuttamisoikeudesta ja 82 prosenttia oikeudesta ennenaikaiseen takaisinmaksuun.

[15] Suhteellisen harvoilla kuluttajilla oli ongelmia heidän käyttäessään peruuttamisoikeuttaan, mutta hieman useammilla oli vaikeuksia ennenaikaisen takaisinmaksun yhteydessä.

[16] Avoimeen julkiseen kuulemiseen vastanneista henkilöistä 90 prosenttia piti todellista vuosikorkoa päätöksensä kannalta melko tärkeänä tai erittäin tärkeänä.

[17] Lähes kaksi kolmasosaa avoimeen julkiseen kuulemiseen vastanneista organisaatioista piti ”Vakiomuotoiset eurooppalaiset kulutusluottotiedot” -lomaketta tuloksellisena. Suurin osa kuulemiseen vastanneista viranomaisista (74 prosenttia) ja kuluttajajärjestöistä (65 prosenttia) totesi selvästi, että ”Vakiomuotoiset eurooppalaiset kulutusluottotiedot” -lomake oli tehokas kuluttajien suojelemiseksi, mutta toimialan edustajista tätä mieltä oli hieman yli puolet (56 prosenttia).

Arvioinnissa on havaittu useita direktiivin soveltamisen aikana esiin tulleita haasteita. Ne johtuvat direktiivin puutteista sekä luottoympäristön kehityksestä, ja ne ovat osittain estäneet sen tavoitteiden saavuttamisen:

*Soveltamisala*

Direktiivin 2 artiklassa määritellyt poikkeukset direktiivin soveltamisalaan ovat merkittäviä, ja ne kattavat eräitä yleisesti käytettyjä lainoja sekä lainoja, joiden on osoitettu todistettavasti aiheuttavan helpommin kuluttajille haittoja tietyissä olosuhteissa. Tällaisia ovat esimerkiksi nollakorkolainat, pikaluotot, leasingsopimukset, joihin ei liity ostovelvoitetta, ja panttilainaamojen kanssa tehdyt sopimukset.

Lisäksi direktiivi ei kata koko luotonmyöntämisprosessia, jonka monet osatekijät yhdenmukaistetaan koko EU:n osalta vain osittain tai ei lainkaan (esimerkiksi luottotietokantojen sisältö). Tämä muodostaa merkittävän esteen kulutusluottojen todellisten sisämarkkinoiden luomiselle.

*Määritelmät ja epäselvät termit*

Useimmat direktiivin määritelmistä ovat edelleen merkityksellisiä nykyisen markkinatilanteen kannalta. Verkossa saatavilla oleviin uusiin lainanantomuotoihin liittyy kuitenkin yhä enemmän epävarmuutta. Direktiivin 2 artiklan 2 kohdassa ei mainita yksiselitteisesti tällaisia uusia lainanantomuotoja – soveltamisalan ulkopuolelle jäävien luottosopimusten joukossa (2 artiklan 2 kohta) ei esimerkiksi mainita vertaislainoja[18], mikä tarkoittaa, että vertaislainojen olisi periaatteessa kuuluttava direktiivin soveltamisalaan. ”Luotonantajan” määritelmässä käytetään kuitenkin ilmaisua ”elinkeino-, liike- tai ammattitoiminnassaan”, joka ei välttämättä sovellu vertaislainojen käsitteeseen.

Oikeudellista epävarmuutta aiheuttaa myös direktiivin joidenkin säännösten epätarkka sanamuoto. Tällaisia ovat muun muassa mainonnassa ilmoitettavia vakiotietoja, ennen sopimuksen tekoa annettavia tietoja ja luottokelpoisuuden arviointia koskevat säännökset, joissa käytetään ilmauksia ”riittävät tiedot” ja ”hyvissä ajoin” täsmentämättä niitä lähemmin.

*Tiedonantovelvollisuudet ja viestintäkanavat*

Vaikka yhdenmukaistettu ”Vakiomuotoiset eurooppalaiset kulutusluottotiedot” -lomake vaikuttaa epäilyksettä toimivan direktiivin liitteessä II vahvistetussa yksityiskohtaisessa taulukkomuodossa hyvin paperiin perustuvassa toimintaympäristössä, lomakkeen muoto ja pituus eivät sovi monien kuluttajien käyttämään nykyaikaiseen digitaaliseen mobiiliteknologiaan. Näin ollen ”Vakiomuotoiset eurooppalaiset kulutusluottotiedot” -lomakkeen tavoite, joka on hyödyllisten tietojen antaminen ennen sopimuksen tekemistä, johtaa siihen, että kuluttajien on vaikea saada ja ymmärtää pakollisesti julkistettavia tietoja verkkoympäristössä, mikä tekee tyhjäksi lomakkeen alkuperäisen tarkoituksen.

[18] Vertaislainauksessa lainanantajia/sijoittajia ja lainanottajia/liikkeeseenlaskijoita autetaan sähköisen alustan avulla löytämään toisensa vakuudettomien lainojen, muun muassa kulutusluottojen, tarjoamista varten.

Toinen avoimuuteen liittyvä asia, joka on ollut esillä viime vuosikymmenen aikana, koskee televisiossa ja radiossa lähetettäviä kulutusluottomainoksia. Direktiivin 4 artiklan säännökset[19] johtavat siihen, että tärkeitä tietoja näytetään joko hyvin lyhyen ajan tai ne luetaan hyvin nopeasti eikä kuluttajille anneta riittävästi aikaa niiden ymmärtämiseen ja muistamiseen. Tämä osoittaa, että direktiivin nykyistä 4 artiklaa on käytännössä vaikeaa soveltaa johdonmukaisesti kaikentyyppisiin tiedotusvälineisiin.

*Luottokelpoisuuden arviointi ja luottotietokannat*

Direktiivin 8 artiklassa säädetään velvollisuudesta ”arvioida kuluttajan luottokelpoisuus” ennen luoton myöntämistä kuluttajalle. Artiklan mukaan luotonantajan on arvioitava ”kuluttajan luottokelpoisuus riittävien tietojen perusteella, jotka on voitu saada kuluttajalta, ja tarpeen mukaan asiaankuuluvasta tietokannasta haettujen tietojen perusteella” määrittelemättä tarkasti tarkastettavia tietoja tai edellytyksiä, joiden perusteella luotonantaja voi katsoa kuluttajan olevan luottokelpoinen. Tarkastettavat tiedot ja päätöksentekoprosessi määritellään jäsenvaltioiden tasolla, mikä antaa jäsenvaltioille huomattavan harkintavallan säännellä tarkemmin luottokelpoisuuden arvioinnin yksityiskohtia.

Suurin osa jäsenvaltioista[20] on antanut luottokelpoisuuden arviointia ja tietokantoihin pääsyä koskevia lisäsäännöksiä, joissa määritellään tarkemmin, miten luottokelpoisuuden arviointi on suoritettava, ja asetetaan luotonantajille muita velvoitteita. Useimmat jäsenvaltiot, jotka ovat menneet pelkkää lainanottajan maksukyvyn tarkastamista koskevaa velvoitetta pidemmälle, ovat määritelleet ne asiakirjat, jotka kuluttajien on toimitettava luottokelpoisuutensa arvioimiseksi.[21]

Ainoa direktiivissä määritelty tietolähde luottokelpoisuuden arviointia varten ovat jäsenvaltioissa olemassa olevat luottotietokannat, joihin tallennetaan tietoja kuluttajien nykyisistä luotoista ja mahdollisista maksujen laiminlyönneistä. Tietokantoihin pääsemistä koskevassa direktiivin 9 artiklassa säädetään kunkin jäsenvaltion velvollisuudesta varmistaa muiden jäsenvaltioiden luotonantajien pääsy kyseisessä jäsenvaltiossa käytettyihin tietokantoihin. Direktiivissä ei kuitenkaan käsitellä sitä, miten tällainen pääsy myönnetään, mikä on johtanut yksittäisten jäsenvaltioiden asettamiin erilaisiin pääsyä koskeviin vaatimuksiin. Lisäksi luottotietokannat – ja niihin sisältyvät tiedot – vaihtelevat eri jäsenvaltioissa: tietokannat voivat olla joko julkisia tai yksityisiä ja sisältää positiivisia tietoja (eli henkilön ottamaa luottoa koskevia tietoja) tai negatiivisia tietoja (eli ainoastaan luoton takaisinmaksun laiminlyöntiä koskevia tietoja) tai molempia.

Eri jäsenvaltioiden tietokantojen sisällön erot vaikeuttavat luotonantajan tehtävää rajat ylittävissä toimissa.

Sen lisäksi, että jäsenvaltiot panivat 8 ja 9 artiklan yleiset vaatimukset täytäntöön erilaisilla tavoilla, eräät jäsenvaltiot[22] asettivat luotonantajille useita muita luottokelpoisuuden

[19] Direktiivin 4 artiklassa edellytetään, että vakiotiedot annetaan selkeästi, tiiviisti ja näkyvästi, ja että niissä luetellaan useita vaadittuja tietoja, kuten luoton korko, luoton kokonaismäärä ja todellinen vuosikorko.
[20] BE, CZ, DK, ES, FI, HU, IT, LV, LT, NL, PL, RO, SI, SK, SE, UK.
[21] BE, DK, ES, FI, LV, PL, SK, UK.
[22] HU, IT, LT, NL, SI.

arviointia koskevia velvoitteita, kuten sääntöjä, joilla kielletään luotonantajia irtisanomasta luottosopimusta tai määräämästä seuraamuksia ja maksuja viivästyneistä maksuista, jos luottokelpoisuuden arviointia ei ole tehty asianmukaisesti.

Tämän seurauksena direktiivin nykyiset säännökset ovat johtaneet luottokelpoisuuden arviointia koskevien sääntöjen sekä tietokantojen yhteentoimivuuden hajanaisuuteen, mikä estää kulutusluottojen sisämarkkinoita toimimasta paremmin.

*Direktiivin täytäntöönpano*

Direktiivin 23 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on annettava säännökset tämän direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja että seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

Näin tehdessään jäsenvaltiot ovat yleisesti ottaneet käyttöön siviilioikeudellisia ja hallinnollisia seuraamuksia direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomisesta; jotkin jäsenvaltiot kuitenkin antavat mahdollisuuden määrätä siviilioikeudellisten ja hallinnollisten seuraamusten lisäksi rikosoikeudellisia seuraamuksia. Tämän seurauksena kansallisten viranomaisten direktiivin täytäntöönpanossa käyttämät seuraamukset ovat hyvin erityyppisiä ja -tasoisia. Lisäksi vaikka pienessä enemmistössä jäsenvaltioita on vain yksi täytäntöönpanoelin, joka vastaa direktiivin noudattamisesta, monet jäsenvaltiot ovat nimittäneet useita elimiä varmistamaan direktiivin eri näkökohtien asianmukaisen täytäntöönpanon; eräissä jäsenvaltioissa toimivaltainen viranomainen riippuu luotonantajan tyypistä eli siitä, onko kyseessä pankki vai muu luotonantaja.[23] Useat erilaiset toimivaltaiset viranomaiset, joiden valtuudet määrätä seuraamuksia vaihtelevat, ja toimivaltaisen viranomaisen määräytyminen toimijan tyypin perusteella ovat horjuttaneet tasapuolisia toimintaedellytyksiä eri luotonantajaryhmien kilpailuaseman suhteen sekä täytäntöönpanon yhdenmukaisuutta.

## 3. Direktiivin mukaisten sääntelymahdollisuuksien käyttö jäsenvaltioissa

Jäsenvaltioiden tekemät sääntelyvalinnat direktiivin tiettyjen osa-alueiden suhteen ovat pahentaneet direktiivin edellä mainittuja puutteita entisestään. Direktiivissä edellytettiin kuluttajia suojaavan yhdenmukaistetun lainsäädäntökehyksen laatimista. Useissa jäsenvaltioissa ei ollut sellaista direktiivin käyttöönottohetkellä, joten kansallisille lainsäätäjille annettiin joustovaraa yhdeksässä valinnaisessa säännöksessä, joissa jäsenvaltiot saivat käyttää tiettyjä sääntelymahdollisuuksia.

*Direktiivin 27 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut sääntelymahdollisuudet*

[23] Esimerkiksi direktiivistä johtuvien luottokelpoisuuden arviointivaatimuksien noudattamista valvoo yleensä kuluttajaviranomainen (kaikkien luotonantajien osalta Belgiassa, Virossa, Kreikassa, Ranskassa, Islannissa, Latviassa ja Puolassa; muiden luotonantajien kuin pankkien osalta Tanskassa, Ruotsissa ja Sloveniassa ja alueviranomaisten osalta Espanjassa), rahoitusvalvontaviranomainen (kaikkien luotonantajien osalta Virossa, Ranskassa, Alankomaissa, Puolassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja pankkien osalta Tanskassa ja Ruotsissa) tai maan keskuspankki (kaikkien luotonantajien osalta Kyproksessa, Tšekissä, Espanjassa, Unkarissa, Irlannissa, Italiassa, Liettuassa, Portugalissa, Romaniassa ja Slovakiassa ja pankkien osalta Espanjassa ja Sloveniassa).

Direktiivin 2 artiklan 5 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa direktiiviä vain osittain jäsentensä keskinäiseksi hyödyksi perustettujen organisaatioiden tekemiin luottosopimuksiin[24]. Jotkin jäsenvaltiot käyttivät tätä joustomahdollisuutta[25].

Direktiivin 2 artiklan 6 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa ainoastaan tiettyjä direktiivin artikloja tilanteessa, jossa kuluttaja ei ole noudattanut alkuperäistä luottosopimusta ja luotonantaja ja kuluttaja sopivat maksujen lykkäämistä tai takaisinmaksua koskevista järjestelyistä. Suurin osa jäsenvaltioista[26] on käyttänyt tätä mahdollisuutta.

Direktiivin 4 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan kansallisessa lainsäädännössä voidaan vaatia ilmoittamaan todellinen vuosikorko luottosopimuksia koskevassa mainonnassa, jossa ei ilmoiteta korkoa tai kuluttajalle aiheutuvia luoton kustannuksia koskevia lukuja. Vain harvat jäsenvaltiot[27] ovat hyödyntäneet direktiivin 4 artiklan 1 kohdassa säädettyä joustovaraa.

Direktiivin 4 artiklan 2 kohdan c alakohdan ja 10 artiklan 5 kohdan f alakohdan mukaan jäsenvaltiot voivat päättää, että todellista vuosikorkoa ei tarvitse sisällyttää kuluttajille *mainontavaiheessa* ja *sopimuksentekovaiheessa* annettaviin tietoihin sellaisten luottosopimusten osalta, jotka myönnetään tilinylitysmahdollisuutena ja joiden mukaan luotto on maksettava takaisin pyynnöstä tai kolmen kuukauden kuluessa. Varsin monet jäsenvaltiot ovat käyttäneet 10 artiklan 5 kohdan f alakohdassa säädettyä mahdollisuutta [28] ja hieman harvemmat 4 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädettyä mahdollisuutta [29].

Useat jäsenvaltiot[30] päättivät käyttää direktiivin 6 artiklan 2 kohdassa säädettyä joustovaraa, jonka perusteella jäsenvaltiot voivat jättää todellisen vuosikoron pois *ennen sopimuksen tekoa annettavista tiedoista*, kun kyseessä ovat 2 artiklan 3 kohdan soveltamisalaan kuuluvat erityiset luottosopimukset (jotka myönnetään tilinylitysmahdollisuutena ja joiden mukaan luotto on maksettava takaisin pyynnöstä tai kolmen kuukauden kuluessa).

Direktiivin 10 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot voivat vahvistaa Euroopan unionin lainsäädännön mukaisia sääntöjä, jotka koskevat luottosopimusten tekemisen pätevyyttä. Kaikki jäsenvaltiot ovat päättäneet sisällyttää lainsäädäntöönsä täydentäviä sääntöjä luottosopimusten tekemisen pätevyydestä.

Direktiivin 14 artiklan 2 kohta koskee liitännäisten luottosopimusten peruuttamisoikeutta. Sen mukaan tilanteessa, jossa kansallisessa lainsäädännössä on jo direktiivin voimaan tullessa säädetty, ettei varoja saa asettaa kuluttajan saataville ennen tietyn määräajan päättymistä, jäsenvaltiot voivat poikkeuksellisesti säätää, että direktiivin 14 artiklan 1 kohdassa säädetty

[24] Täydellinen luettelo tätä koskevista edellytyksistä on direktiivin 2 artiklan 5 kohdassa.
25 CY, IE, LT, LV, RO, UK.
26 BE, CY, CZ, DE, DK, EL, ES, HR, IT, LT, LU, LV, MT, PL, PT, RO, SI, SK.
27 CY, HU, SE, UK.
[28] Seuraavat jäsenvaltiot ovat päättäneet olla sisällyttämättä todellista vuosikorkoa sopimuksentekovaiheessa annettaviin tietoihin: CZ, DE, DK, ES, IE, LU, MT, NL, PL, SK, UK.
[29] Seuraavat jäsenvaltiot ovat päättäneet olla sisällyttämättä todellista vuosikorkoa mainontavaiheessa annettaviin tietoihin: BG, DK, ES, IE, LU, MT, PL, UK.
[30] DE, DK, ES, HR, IE, LU, MT, PL, SK, UK.

14 kalenteripäivän ajanjakso voidaan kuluttajan nimenomaisesta pyynnöstä lyhentää samaksi kuin kyseinen tietty määräaika. Jäsenvaltiot eivät ole juurikaan hyödyntäneet direktiivin 14 artiklan 2 kohtaa[31], koska sen soveltaminen on rajattu varsin tarkasti.

Direktiivin 16 artikla koskee kuluttajan luottosopimukseen perustuvien velvoitteiden ennenaikaista takaisinmaksua ja luotonantajan mahdollisuutta saada korvausta. Direktiivin 16 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat säätää, että luotonantajilla on oikeus saada korvaus ennenaikaisesta takaisinmaksusta vain, jos ennenaikaisesti takaisinmaksettu määrä ylittää kansallisessa lainsäädännössä määritellyn kynnysarvon (joka ei saa olla millään 12 kuukauden jaksolla suurempi kuin 10 000 euroa (16 artiklan 4 kohdan a alakohta)) ja että luotonantajat voivat poikkeuksellisesti vaatia suurempaa korvausta, jos ne voivat osoittaa, että ennenaikaisesta takaisinmaksusta aiheutunut tappio ylittää normaalin korvauksen määrän (16 artiklan 4 kohdan b alakohta). Monet jäsenvaltiot[32] ovatkin asettaneet kynnysarvon, jonka ylittyessä luotonantaja voi vaatia korvausta (16 artiklan 4 kohdan a alakohta). Direktiivin 16 artiklan 4 kohdan b alakohdan osalta useat jäsenvaltiot[33] ovat päättäneet antaa lainsäädäntöä myös niitä tapauksia varten, joissa luotonantaja voi osoittaa kärsineensä ennenaikaisen takaisinmaksun aiheuttaman tappion, joka ylittää direktiivin 16 artiklan 2 kohdassa asetetut kynnysarvot[34].

*Muut jäsenvaltioiden erityisesti soveltamisalaa koskevat sääntelyvalinnat*

Eräät jäsenvaltiot veivät direktiivin pidemmälle sen soveltamisalaan kuulumattomille osa-alueille, joita direktiivin täydellistä yhdenmukaistamista koskeva sääntö ei koske. Direktiivin soveltamisalan rajallisuus on saanut jäsenvaltiot laajentamaan lainsäädäntönsä soveltamisalaa, jotta ne kattaisivat useamman tyyppisiä luottosopimuksia. Kahta jäsenvaltiota lukuun ottamatta[35] kaikki jäsenvaltiot ovat hyväksyneet toimenpiteitä, jotka ylittävät direktiivin vaatimukset. Jotkin jäsenvaltiot ovat laajentaneet direktiivin (tai sen tiettyjen säännösten) soveltamisalaa kattamaan kulutusluotot, jotka eivät kuulu direktiivin soveltamisalaan tai kuuluvat siihen vain osittain, eli joko alle 200 euron[36] tai yli 75 000 euron[37] luottosopimukset tai leasingsopimukset[38], tilinylitysmahdollisuudet[39], uusiutuvat luotot[40], kiinnitysluotot[41], nollakorkoluotot[42] ja panttilainaamoiden kanssa tehdyt sopimukset[43].

[31] FR, RO, SI.
[32] AT, CY, EL, FI, FR, HR, HU, IE, IT, LT, LU, MT, PL, SI, SK, UK.
[33] BG, CY, DK, ES, LT, LU, MT, NL, UK.
[34] Ks. arviointitutkimuksen sivulla 38 oleva taulukko 3, jossa esitetään yleiskatsaus direktiivin täytäntöönpanosta: https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/banking-and-finance/consumer-finance-and-payments/retail-financial-services/credit/consumer-credit_fi
[35] CY, EL.
[36] BE, BG, CZ, DK, EE, FI, HU, IT, LV, PT, SK.
[37] DE, DK, CZ, EE, ES, FI, FR, HU, PT, RO.
[38] AT, EE, HU, IT, FI, FR, PT, UK.
[39] AT, BE, FI, PT, FR.
[40] FI, NL, FR, IT.
[41] BG, CZ, HR, HU, RO, SI, SK.
[42] BE, UK.
[43] BE.

Lisäksi direktiivin eräissä säännöksissä asetetaan selkeät tavoitteet, mutta ei kuitenkaan täsmennetä tarkasti saavutettavaa lopputulosta, vaan tavoitteet jäävät jokseenkin moniselitteisiksi (esimerkiksi edellä käsitelty luottokelpoisuuden arviointia koskeva artikla).

*Valittujen sääntelymahdollisuuksien vaikutukset*

Sääntelymahdollisuuksien yhteisvaikutus osa-alueilla, jotka on vahvistettu direktiivissä tai joilla sääntelyvalintoja oli tehtävä direktiivin epätäsmällisyyden vuoksi, on johtanut sääntelykehyksen hajanaisuuteen useiden kulutusluottoja koskevien osatekijöiden osalta. Tämä aiheuttaa eroja kuluttajansuojan laajuudessa ja haittaa myös kulutusluottojen sisämarkkinoiden yhtenäisyyttä, mikäli sääntelyvalinnoilla rajoitetaan luotonantajien rajat ylittäviä toimia.

## 4. Kynnysarvot ja prosenttiosuudet

Direktiivin 27 artiklan 2 kohdassa velvoitetaan komissio tarkastelemaan viiden vuoden välein uudelleen lainsäädännössä säädettyjä kynnysarvoja ja ennenaikaisen takaisinmaksun yhteydessä maksettavan korvauksen laskemiseen käytettyjä prosenttilukuja.

*Direktiivissä ja sen liitteissä säädetyt kynnysarvot*

Kuten edellä mainittiin, direktiivin 2 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetään, että alle 200 euron tai yli 75 000 euron[44] luottosopimukset eivät kuulu sen soveltamisalaan. Sidosryhmien keskuudessa näyttää vallitsevan yleinen yksimielisyys[45] siitä, että nämä kynnysarvot haittaavat direktiivin tuloksellisuutta ja merkityksellisyyttä. Suuririskiset luottosopimukset, jotka usein aiheuttavat kuluttajille haittaa, ovat usein alle 200 euron suuruisia eivätkä siten kuulu direktiivin soveltamisalaan. Tämän korjaamiseksi monet jäsenvaltiot[46] ovat päättäneet direktiivin täytäntöönpanon yhteydessä laajentaa sen soveltamisalan kattamaan alle 200 euron luottosopimukset.

Vaikka 75 000 euron yläraja näyttää aiheuttavan pienemmän riskin kuluttajansuojan tai sisämarkkinoiden näkökulmasta, useat jäsenvaltiot[47] ovat laajentaneet direktiivin (tai joidenkin sen säännösten) soveltamisalan kattamaan myös yli 75 000 euron luottosopimuksia.

Kynnysarvot vahvistettiin direktiivin hyväksymisajankohtana eli vuonna 2008. Näin ollen ne kuvastavat tuolloista taloudellista tilannetta. Jos kynnysarvoja tarkastellaan nykyisten hintatasojen perusteella käyttäen tavanomaista BKT-deflaattoria, vastaavat ala- ja ylärajat olisivat noin 235 euroa ja 87 380 euroa[48].

---

[44] Direktiiviä sovelletaan myös yli 75 000 euron vakuudettomiin luottosopimuksiin, joiden tarkoituksena on asuinkiinteistöjen kunnostaminen.

[45] Vuonna 2019 järjestettyjen sidosryhmien kuulemisten mukaan yli 90 prosenttia kuluttajajärjestöistä katsoi, että nykyiset kynnysarvot eivät enää ole riittäviä, ja 80 prosenttia jäsenvaltioiden viranomaisista oli samaa mieltä. Luotonantajista 30 prosenttia piti soveltamisalaa riittämättömänä ja alaraja mainittiin erityisenä ongelmana.

[46] BE, BG, CZ, DK, EE, FI, HU, IT, LV, PT, SK.

[47] DE, DK, CZ, EE, ES, FI, FR, HU, PT, RO.

[48] Osoitteessa https://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&init=1&language=en&pcode=teina110&plugin=1

Edellä esitetyn perusteella direktiivin suunnitellussa uudelleentarkastelussa voitaisiin harkita, olisiko kynnysarvojen muuttaminen tai poistaminen perusteltua.[49]

Direktiivi sisältää toisen kynnysarvon, joka vahvistetaan liitteessä I olevassa II osassa (*Todellisen vuosikoron laskemisessa käytetyt lisäoletukset*). Kyseisen II osan h kohdassa säädetään, että jos luottosopimuksen osapuolet eivät ole sopineet luoton ylärajasta, ylärajaksi oletetaan todellisen vuosikoron laskemiseksi 1 500 euroa. Liitteeseen I on tehty lainsäädäntömuutos[50], jolla pyritään nykyaikaistamaan todellisen vuosikoron laskemiseen käytettäviä oletuksia. Ylärajaa ei kuitenkaan ole muutettu, eikä direktiivin arvioinnin yhteydessä vuonna 2019 tehdyissä analyyseissä löydetty mitään olennaista näyttöä, joka edellyttäisi sen muuttamista.

*Ennenaikaisen takaisinmaksun yhteydessä maksettavan korvauksen laskemiseen käytetyt prosenttiluvut*

Myös direktiivin 16 artiklassa säädetään kynnysarvoja; ne koskevat korvausta, johon luotonantajilla on oikeus ennenaikaisen takaisinmaksun yhteydessä. Säädetty kynnysarvo on 1 prosentti ennenaikaisesti takaisin maksetusta määrästä, ja se alennetaan 0,5 prosenttiin, jos ennenaikaisen takaisinmaksun ja luottosopimuksen sovitun päättymisajankohdan välinen ajanjakso on alle vuoden pituinen. Sen paremmin direktiivin täytäntöönpanosta vuonna 2014 julkaistussa kertomuksessa[51] kuin äskettäisessä tutkimuksessa ei havaittu tähän kynnysarvoon liittyviä ongelmia, ja siksi sitä pidetään edelleen merkityksellisenä kulutusluottomarkkinoiden tarpeiden kannalta.

## 5. Päätelmät ja jatkotoimet

Direktiivin arvioinnin tärkein havainto on, että sen kaksi tavoitetta, kuluttajansuojan korkean tason varmistaminen ja luottojen sisämarkkinoiden edistäminen, on osittain saavutettu ja että ne ovat edelleen merkityksellisiä. Luottosopimuksen peruuttamista ja ennenaikaista takaisinmaksua koskevat oikeudet sekä standardoitujen tietomuotojen käyttöönotto ovat osaltaan edistäneet kuluttajansuojan saamista samalle tasolle koko EU:ssa, mikä on vähentänyt kuluttajille aiheutuvia haittoja, parantanut kuluttajansuojaa ja luonut tasapuoliset toimintaedellytykset luotonantajien välille koko EU:ssa.

Toisaalta nopea digitalisaatio ja tuoteinnovaatiot sekä kuluttajien mieltymysten muutokset kuluneen vuosikymmenen aikana asettavat haasteita direktiiviin perustuvalle kulutusluottojen lainsäädäntökehykselle. Julkistettavien tietojen muotoja koskevilla tiukoilla määräyksillä parannettiin kymmenen vuotta sitten avoimuutta sopimuksen tekemistä edeltävissä vaiheissa, jotka toteutettiin silloin paperimuodossa. Niillä ei ehkä kuitenkaan maksimoida kuluttajille koituvia hyötyjä nykyisessä yhä digitaalisemmassa toimintaympäristössä ja tilanteissa, joissa

---

saatavilla olevan BKT-deflaattorin mukaan 200 euroa vuoden 2008 taloudessa vastaa noin 235 euroa vuoden 2020 taloudessa. Vastaavasti 75 000 euroa vuonna 2008 vastaa nykyisin noin 87 380 euroa.

[49] https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12465-Consumer-Credit-Agreement-review-of-EU-rules

[50] Komission direktiivi 2011/90/EU, annettu 14 päivänä marraskuuta 2011, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/48/EY liitteessä I olevan II osan muuttamisesta todellisen vuosikoron laskemiseen liittyvien lisäoletusten osalta.

[51] Komission kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle kulutusluottosopimuksista annetun direktiivin 2008/48/EY täytäntöönpanosta, Bryssel, 14.5.2014. COM(2014) 259 final.

kuluttajat pitävät tärkeämpänä nopeaa ja sujuvaa luotonmyöntämisprosessia. Jatkuvasti digitalisoituva ympäristö on puolestaan antanut kimmokkeen kehittää uusia tuotteita. Jotkin niistä saattavat aiheuttaa uusia riskejä, joita vastaan direktiivi ei tarjoa tehokasta suojaa.

Nämä seikat viittaavat siihen, että saattaa olla tarpeen tarkistaa direktiivin tiettyjä, erityisesti soveltamisalaa ja luotonmyöntämisprosessia koskevia säännöksiä (mukaan lukien ennen sopimuksen tekoa annettavat tiedot ja luottokelpoisuuden arviointi). Tällainen uudelleentarkastelu voisi myös olla sopiva tilaisuus harkita muiden puutteiden korjaamista, kuten määritelmien parantamista.

Vaikka direktiivin useimmat kynnysarvot ja prosenttiluvut eivät näytä edellyttävän muutoksia, sidosryhmät vaikuttavat olevan pitkälti yksimielisiä siitä, että direktiivin soveltamisalaan liittyvää 200–75 000 euron kynnysarvoa voitaisiin tarkistaa.

Komissio sisällyttää nämä näkökohdat direktiivin uudelleentarkasteluun, joka jo 28. toukokuuta 2020 hyväksytyssä mukautetussa komission työohjelmassa 2020 ilmoitettiin toteuttavan vuoden 2021 toisella neljänneksellä[52].

[52] Saatavilla täällä: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/cwp-2020-adjusted-annexes_en.pdf